

Сивко се размисли, — дали и сега не ще може да се добере до тамъ?

Слънцето огръ магарешкия трънъ. Берачкитѣ приближаваха храсталака отъ дветѣ страни. Върнаха се отъ нѣкжде и момченцатата.

— Мамо, — извика едното, — чичовъ Симовъ Ваню хвана зайче.

— Хванете и вие де!

— Опашката му е кжса, нѣма де да го уловятъ, — подби ги баща имъ.

— Ще го хванемъ за краката!

— Ей въ онзи трънъ лежи, — пошегува се Минко и замахна да го удари съ една блана. Сивко не дочака да я хвърли. Той скочи и съ всичка сила се втурна срѣдъ лозитѣ.

— Ху-ху-хууу! — извикаха въ единъ гласъ всички. — Зайче, зайче! Дръжте го!

— Станке, зайче!

— Филипе, къмъ зарзалата отиде!

— Не, къмъ орѣха!

— Ето го!

— Уууу!

Сивко се мѣташе ту на една, ту на друга страна. Отъ страхъ не гледаше накжде бѣга, чуваше само диви викове, псувни, глъчъ. Пъкъ нѣмаше и на кжде да бѣга — напредъ хора, назадъ хора, настрани хора. Въ всѣко лозе, на всѣки редъ, край всѣки слогъ — мжже, жени и деца тичаха къмъ него, замѣряха го съ буци прѣстъ, съ тояги, кошници и сандѣци. Той се въртѣше въ кръгъ и му се струваше, че цѣлиятъ свѣтъ се е дигналъ да го гони. Отъ уплаха не знаеше накжде да бѣга. Най-сетне хукна на посоки. Едно момче се хвърли срещу него и го притисна, но не можа да го удържи: Сивко мина между краката му.

— Отъ тамъ!

— Х-у-у!

— Върна се!